

Туркенино

Двотижневник табору Корнберг.

До дворіччя інвазії.

Здавалося, що ніяка сила вже не змінить з заміру наших гнобителів. В'язням гітлерівських концтаборів, масам вивезеним на примусові роботи, втікачам передстрахіннями східного фронту, — не було вже жодних надій до віри в краще.

В очах змучених невіллників фашизму відчувалась безнадійність. Кожен ставив собі питання: «Невже Захід не зможе перемогти варварської «нової Європи», невже не бачити нам себе вільними, невже не бути нам людьми»

Кожного дня чужа земля Німеччини приймала нові тисячі наших братів. Мільйони чекали своєї черги. Наруза «надлюдей» над тілом і душею, над найглибшими і найбільш святими почуваннями доводили до відчаю, або до ціл — ковитої втрати сил. А жити так хотілося. Хотілося ще вернутися додому, хотілося бути вільним, хотілося мати свою вільну державу, хотілося бути рівним серед рівних.

Та надійшло, славне 6 червня 1944 року. Бійці демократії, солдати американської та англійської армії в той день вийшли та закріпилися на французькому побережжі Ля-Манша.

В кожного тепер була тільки одна мета: діждатися тієї паєливої хвилини, коли кайдани новітнього рабства спадуть, розбиті могутнім молотом демократії.

І цього ми дочекались.

Тепер ми вільні й щасливі. Наші серця переповнені великою вдячністю демократичному світові та надією, що кличі: „Воля народам!“ „Воля людині!“, „Смерть тиранії!“ будуть здійснені на всіх просторах світу.

--oo0oo--

СХІД І ЗАХІД

/ З огляду світової преси /

Тепер вся світова преса найголовнішу увагу приділяє розв'язанню питань розходжень між державами - переможцями. З кожним днем все більше й більше вирізняється зовсім протилежні й непримиренні точки поглядів на майбутню побудову світу. Земна куля ніби розколотася на дві частини - схід і захід. З одного боку СРСР і окуповані ним держави. зовнішня політика яких не тільки контролюється, а просто диктується Москвою; з другого боку - весь демократичний світ.

Перівні мужі демократичних держав досі ще не втратили надії на можливість погодження двох світосприймаць, все ще продовжують закликати до „поступок та толеранції“, але з кожною годиною все більше знаходиться серед них таких, що говорять про органічну протилежність двох систем, які ніяк не можуть бути погодженими. СРСР майже 28 років був різко відмежований від усього світу, міг робити на власну руку все, що йому бажалося в середині власної країни й давати за кордон все те, так як це їм бажалося.

Війна примусила СРСР трохи підняти завісу, показати хоч невеличку частину того, що діялось за муrom, і в наслідок цього відбулася метаморфоза: проблема перебудови Західної Європи й боротьба з німецьким мілітаризмом перетворилася в проблему Сходу й За-

ходу - СССР і всього демократичного світу.

Світ починає переконуватись у тому, що з розгромом держав Осі, загрозу фашизму знищено. що державний лад Німеччини та Італії частково копіював ту систему, яка склала політичну природу Росії.

Висловлюючись по іспанському питанню мін. Бевін визнав що там фашизм; але: „при тому фашизмі людина користується все ж більшими правами ніж в Польщі". Це порівняння з Польщею надзвичайно характерне, бо хоч Павлиа і втратила повністю свою державну волю, але зберегла ще в наслідок домагань Англії та Америки деякі ознаки демократизму - коаліційне міністерство, опозиційну партію „строніцтво людове".

Отже можна собі уявити, як би мав виглядати політичний устрій в Росії в порівнянні з фашистською Іспанією, тії Росії, про яку голова англійського уряду сказав: „ми маємо вражіння, що російський народ народився в темному лісі, нерозуміючи сонця й повітря демократичних установ, що ними дихають на заході". Тому В. Черчилль міг цілком переконливо сказати в парламенті: „СССР втратив багато в світі друзів, а міжнародна ситуація безупинно погіршується".

Але конфлікт між сходом і зах. дом полягає не в тому, що демократичні держави довідалися й переконалися, що в СССР існує такий режим, Внутрішній політичний лад Росії безпосередньо не зачіпає інтересів Англії чи Америки. В цьому відношенні вони готові проявити повну толерантність, і сам цей факт ні в якому разі не міг би спричинитись до нової катастрофи.

Справа в тому, що на підставі різних політичних систем існує два способи в розв'язанні післявоєнних проблем світу.

Ще наприкінці минулого століття деякі політики висловили думку, що тільки шляхом постійного і неухильного піднесення добробуту

людства можна запобігти війни. Аналогічну ідею кладуть зараз американці й англійці в основу перебудови світу. Підняти середній добробут людини в усьому світі, хочби принаймні до середнього рівня американського громадянина, і це дасть на сторіччя безмежні можливості розквіту продукційних сил кожного народу, забезпечить небувалий прогрес культури.

Але здійснити цю ідею можливо лише при умові значних конструктивних змін в системі міжнародних стосунків. Перш за все для того конче потрібно, щоб всі держави мали якщо не єдину то тісно пов'язану валюту, постійні й гарантовані митні умови, волю мореплавства, відкриті кордони і т. д. Для забезпечення прав кожного народу в цій господарській гармонії світу необхідне утворення опільної світової організації, якій кожна держава повинна відступити частину своїх прав по міжнародних стосунках. Цей світовий парламент повинен буде забезпечити кожній державі свободу розквіту, силою міжнародного війська покласти край зазіханню агресора, що прагнувби порушити світову гармонію.

Цілком природно, що в такій системі світового господарства визначну і керівну роль відіграватимуть ті держави, технічний прогрес й економіка яких стоїть на найвищому ступені, а продукційність праці досягла найвищого рівня. Такими державами без сумніву є Америка й Англія. Але в цьому випадку їхня провідна роль базується не на праві сили, а на праві правди, на праві безпосередньої зацікавленості всього людства в здійсненні цих ідей, на праві раціоналізму. Америка певна своєї ролі і тому не намагається в будьякий спосіб забезпечити собі право першенства. Вона рішуче відмовилась від будьякого права вето в Організації З'єднаних Націй, на якому так настирливо наполягав ССРСР. Америка та

Англія згоджується питання міжнародних відносин передати на розв'язання ООН, не дивлячись на те, що вони мають там такі саме права, як і кожна інша держава.

І вони мають рацію бути певними, бо ніхто не зможе відкинути того факту, що США вдалося в господарському об'єднати весь американський континент, ніколи не застосовувати сили зброї до такої великої кількості дрібних держав, які весь час зберігають свою суверенність.

Таку перспективу яно уявляє собі ССРСР, тому намагається за всяку ціну протистояти США. Молотов обвинувачував Америку та Англію в тім, що «вони хочуть поставити своїм капіталом під свій вплив господарство великих і малих країн і для цієї мети використовують допомогу, яку вони надають цим країнам. Так званий мирний наступ проголошений деякими американськими колами, в багатьох випадках є не що інше, як бажання двох урядів накинути свою волю третьому».

У відповідь на це міністр Бернс цілком слушно відповів: «американська готовність розглядати нерозв'язані проблеми на загальній мировій конференції або на загальних зборах ООН не повинна розглядатися як її спроба накинути свою волю іншим націям. Вона хоче, щоб світові проблеми обговорювалися світова громадскість».

Звичайно ССРСР дуже добре розуміє, що вільною конкуренцією на господарському фронті він не витримає, бо тільки вільний захід, який знає вільну працю й політичну свободу в силі забезпечити повний розквіт продуктивності. Отже Росія не хоче брати участь в міжнародній консолідації до якої давно прагне Америка та Англія - не може піти на складання митних умов і свободи торгівлі з зовнішнім світом.

В той же час ССРСР примушений боротися

за гегемонію в світі, іншими шляхами, Цілком зрозуміло, що той, хто хоче миру, завжди готовий на хоч деякі поступки, розглядаючи їх як сплату за досягнення своєї основної мети - миру.

Тому не дивно, що Англія і Америка зробили так багато поступок для ССРСР, який ставить все нові й нові вимоги, зловживаючи прагненням людства до миру.

К.

-ооОоо-

ЗРУЙНУВАННЯ СІЧІ

«А та друга доконала
Вдому - сиротину».

Т. Шевченко.

Дня 4-го червня 1775 року, несподівано для козаків, московське військо обступило Запорізьку Січ. На приказ царіці Катерини II приступили московські війська до жорсткої дії - зруйнування Січі й запорізьких паланок.

Не в відвертій бою, а підступно - несподівано, напали вони на тих, яким завдячували перемогу над турками у війні, що тривала 6 років / 1768 - 1774 р / . Не московськими військами, а гетьманськими й запорізькими козаками здобув Румянцев, - тодішній генерал-губернатор України і начальний вождь московської армії, що боролася проти турків - в Крим, Молдавію, Волощину. Своєю кров'ю і кістками пробили запоріжці шлях до Чорного моря для Росії, вони ж то, слідами Святослава Завойовника, перейшли Дунай та, зайнявши частину Болгарії, змусили Туреччину заключити мир з Росією.

Без участі козаків москалі не могли б і мріяти про блискучі перемоги на морі над ту-

рецькою флотою у боях під Очаковом й здобу-
ття Кафи. Не російським військом, не Румян-
цеву, а козакам завдячувала Росія перемогу
над турками та мир у Кучук-Кайнарджі 1774р.

І віддячила Росія козакам зруйнуванням
Запоріжської Січі. Тисячі московських військ
що поверталися додому з турецького фронту,
на приказ Катерини II, кигулись руйнувати
Запоріжську Січ.

Останнє забороло козацьких волюностей
зруйновано. Перемога Росії над турками, до-
бута запоріжцями, була смертю для їх власно-
го існування. Січ зруйновано, а каторого
Петра Кальнишевського, суддю Головатого й
писаря Глобу та багато-багато других погна-
ли в кайданак на північ, де на Соловках по-
мучився Кальнишевський 25 років. Помер маючи
112 років життя.

Вільні колись землі Війська Запоріжського
переіменовано в Новоросію й віддано в управу
генералові Потьомкіну, що мав їх загосподари-
ти. Місяць по цім ганебнім вчинку старалась
цариця Катерина оправдати його. У маніфесті
її було написано, що в зруйнуванні Січі ви-
нні є ... козаки Запоріжжя.

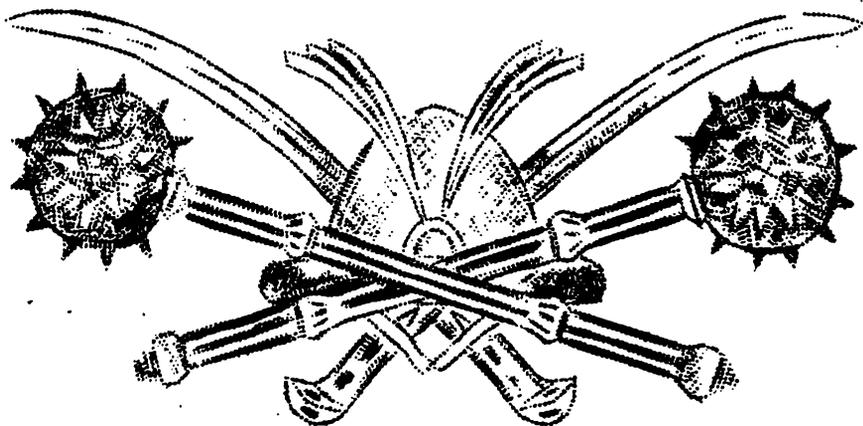
Своєвілля козаків шкодило московській
державі. виправдалось воно перед собою й пе-
ред московським народом.

Перед Україною однак ніколи не оправдас
Росія своїх вчинків. Чи Петро, чи Катерина
чи інші московські володарі - всі вони бажали
й бажать знищити все те, що пригадувало
б колишню велич Києва, значення й могутність
української держави. Мрія їх - бажання
обмосковдити український нарід, а Україну,
її багатство міцно тримати в своїх руках.
Що українського народу їм не вдалося обмос-
ковшити, це бачать навіть ті, що бачить
цього не хотіли. Чи ще довго зможуть утри-
мати гін України до свободи, бажання відір-

ватися назавжди зпід опіки Москви - покаже хід подій.

Катерина II знищила, зруйнувала Січ, однак не зруйнувала ідеї, що живе в козацькому народі, не змогла викреслити традиції Запорізької Січі, що своєю живучістю кличе до праці, діл, зривів, утверджує в вірі, що даремні бажання наших ворогів, що недалеко той час, що святкуватимемо остаточну перемогу.

Р.Ч.

ПЕРШИЙ УНІВЕРСАЛ

„Від тепер творитимемо самі
наше життя”

До Першого Універсалу Центральної Ради

Скоро котились події на Україні по падінню царату. Револуція, що ворохнула цілою Російською імперією, викликала на Україні ентузіазм. Раділи всі, серця горіли надією визволення України зпід московської кормиги.

17 березня 1917 року було створено Українську Центральну Раду в Києві. На її прапорах видніли гасла автономії України в ряснях Російської Федеративної Республіки.

Дивним видається, що коли вже в 1900 році українська молодь на з'їздах маніфестувала своє признання до самостійної України, як національного ідеалу / в Ларкові й Полтаві Микола Міхновський, а у Львові Л. Цегельський /, то 17 років пізніше Українська Центральна Рада домогається автономії, було це гасло старе - перестаріле. Розбуджена революцією українська стихія переросла провід і надто лояльно настроєну до Росії Центральну Раду.

Український національний Конгрес, Всеукраїнський Селянський З'їзд і Військовий З'їзд, що відбулися в Києві, показували, що нарід думав про цілковите зривання зв'язків з Росією. Від цього зривання зупиняв Україну лише Генеральний Секретаріат, що вложений в соціалістичних елементів, звертав більшу увагу на суспільно-громадські, ніж національно-політичні питання. Вони клали головний натиск на боротьбу з анархією на Україні й на ворожі зації матеріального її винищування.

В першій Універсальній читавці між іншим: "Не відмежовуючися від решти Росії, не зриваючи зв'язків з Російською державою, хай Україна буде вільна, хай український народ має на своїй землі право розпоряджатися своїм життям." Говориться там і про український сойм, що встановлятиме закони, лад і порядок на Україні, і що "від тепер творитимемо самі своє життя".

Однак цього було замало. По Україні котилася лава, якої спинити не могла ні Центральна Рада, ні Тимчасовий Російський Уряд. Український загаль не хотів і чути про Москву. Автономія як гасло сталося пройденим етапом.

Коли б Центральна Рада вже тоді відважилася кинути гасло про творення самостійної України - мали б за собою весь нарід. Справді Центральна Рада старалася своєю помилку

виправити вже в Четвертому Універсалі, але це вже було пізно. Український нарід зразився й охолів в запалі. А з півночі тим часом насунула хмара ворогів, що змогли вже зорганізувати армію й повести агітацію в рядах українського війська.

З кінцем грудня 1917 та з початком січня 1918 року московські війська зайняли всю лівобережну Україну й Чорномор'я. Вільшовицька агітація поширювалась серед населення й військових частин, що так недавно рвалися до Києва, щоб своїми трупами промостити шлях до Української самостійної держави. Тепер розходились вони по домівках, бо вороги зуміли їх переконати, що українська самостійна держава, це "тільки справа буржуазії".

Центральна Рада тягнулась за народом, а не вила наряд, а тому кинуте щойно в Четвертому Універсалі гасло: "від нікого незалежної, вільної, суверенної держави українського народу" — прийшло пізно і не спричинило великих зрушень.

Та цей величний клич Четвертого Універсалу завжди буде в серцях українського вільнолюбивого народу й в майбутньому стане дійсністю.

ТРИПІЛЬСЬКА ПЕРЕМОГА

Український народ протягом своєї історії мав багато визначних блискучих перемог над ворогами свободи і Української Держави. Але поразки були завжди фатальними в долі української нації. Ось чому українці скоріш забувають подвиги і події, що навіки уславляють відвагу, витривалість, мужність українця. але пам'ятають завжди події, що спричинилися до більшого чи меншого нещастя чи втрати в українському житті.

Здається, що ця, як казав М. Хвильовий, „пачахида“ вросла вже в український народ. Візьмемо найновіші видання літературні, чи навіть календарі, — і не багато там знайдите бадьорого, що підіймає дух. Навіть в журналі молоді „Пластун“ / Аугсбург / читаємо в історичному календарі за лютий: „Помер М. Садовський, помер П. Куліш, помер Ярослав Мудрий, помер Константин Острожський, розстріляний Іван Богун...“ Самий цвинтар і ні одної живої людини. Про те, що в лютому 1918 року Центральні держави взнали Незалежну Україну, чи народилася славетна українська поетеса Леся Українка і Симон Петлюра — не згадується.

Тому в кількох словах тут хочу пригадати одну з подій в часі визвольних змагань, що лаврами вінчають українське воєцтво й гордістю наповнюють наші серця.

Це — перемога 15 червня 1920 року. Трипілья. Розкішне, квітуче, як садок чи пурного господаря, найдавніше на Україні — придніпрянське село. Широко розляглося по схилах долини річки Красної. Саме „містечко“ з столітньою церквою Введення, базаром, школою і волостю розташоване на горі, над самим Дніпром, на місці старих руйнівних історичного замку гетьмана Х. Косинського.

Буйне і веселе село.

Та щож сталося? Чому не чути ні сміху, ні співу, ні веселої мови, а лише незграбні вигуки, крик свиней, курей, постріли та брудна чужинецька лайка.

То господарює так підвільний кат українства — окупант, То в селі ворог.

Набиті невинними людьми льохи. Не одна сім'я осиротіла, не одна дівчина оплакувала гіркими слівми свій потоптаний чужинцем пінок. Чужі солдати хвастались у дівочих червоних чоботях та срітках, нагроблених у селян.

Тяжкі й страшні часи переживало Трипілля і його околиці, де роставувався кількатисячний порожий загін. Та не довго знущалися гороги над безборонними.

Небесною карою, орлом налетів отаман Данило Зелений з своїми козаками, замкнув ворота підколом і натиснув, спрямовуючи охоплених панікою чужинців простісінько в Дніпро.

Нерівні були сили, 6 — 7 ворогів припадало на кожного козака. Та яка сила витримає натиск синів Дніпра?

Не довго тривала січя. Сильне і могутнє "Слава" звістило рідних про звільнення. Дніпро поміг підважному лицарству, як і не раз пирував чубатих запоріжців. Ніхто не вирвався з його обіймів. Поглинули сині хвилі старого Бористена тих, що несли рабство сдободолюбим його дітям, і як непотріб яку поніс ген з України аж у море.

І знову засяяло сонце над Трипільськими горами, знову летить пільна пісня і котиться веселий, безтурботний сміх молоді.

Село звільнене!

Багатьох сучасників вже немає між живими. Та серед нашого народу слава героїв Трипілля живе і буде жити.

І. Гайдай.

С Т Р У К

Сонце... Спека... Сутінь ліса...
Збочі... Вигерти і злоти...
У руках залізо кріса...
Важко... В тілі хміль утоми...

Ідуть мотчки... Слідом за ними
Вітами куші колишуть...
Ідуть, мов духи ті невіримі,
Ідуть заслужані у тишу.

Ось і поле... Ниви... Жито...
Стали... Дивляться хвилину...
Поміж жито нитком, скрито
Посубаються в долину...

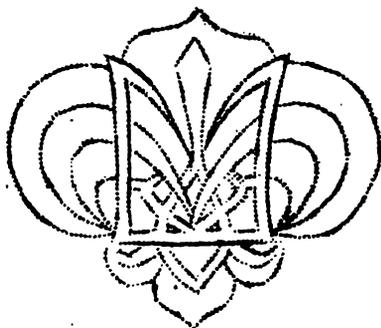
Що це? Зпали... Скрились... Що це?
Там щось мріє... Атось мов блудить...
Ген на право біля шеси...
Ні, ні!.. Встали... Ідуть... Це злуца..

Зорять вправо, вліво, прямо...
Пробігають ниви, межі...
Вже в селі...

І між хатами
Непомітно викнуть стежі.

Ф. Негестрк,
/ „Літопис Червоної Калини” /

К Р А С А Ж И Т Т Я

Ми, пластова молодь, любимо життя, любимо його красу, різноманітність та многонадійність. Для нас життя — це вічний рух, це неупинне змагання до досконалості, до краси, до Бога. І тому Боже манить нас. Ми простягаємо до нього наші руки, кидаємось у його обійми й черпаємо з нього перлини пригорщами. Все, що гарне, миле та корисне.

Життя сталить наші дві характери. Воно блигає в наші серця шляхетні почування, визначає для нас високі ідеали та вказує нам правдиві шляхи, що ними ми повинні ступати.

З радістю приймаємо наказ життя: «Не тимагай від другого більше ніж сам можеш дати. Не роби другому того, чого ти не бажав би, щоб тобі робили. Памятай, що найкращою чесностю кожного пластуна — це любов до ближнього. Тому плекай чесноти любови та всепрощення. Ці дві чесноти, що їх диктує нам життя — це бальзам на людські зболілі серця, це лавровий вінець на головах юнаків, це запорука кришталюного характеру. Все, що вчинив ти своєму ближньому — вчинив ти Творцеї.

Для нас життя — це вічна, зелена, квітами замайна весна. Як кожна весна викликає в нас веселі настрої, додає сили до життя, родить нові задуми й сподівання — так і наше життя наказує нам закинути всі наші щоденні турботи, позбутися кволюти, безрадості та

злик почувань, а бути доброї гадки та погід-
ного настрою.

Ми, пластуни, хочемо жити так, як це пе-
редає нам у своєму вірші Богдан Лепкий:

Ми хочем жить, хоч попелом, димами,
Руйною покрився рідний край,
Хоч „Вічну“ співають вже над нами,
Ми віримо, що йде нам май.

Ми Віримо глибоко й безконечно,
Що правда і добро, і наш народ не вмере.

о М. Коржан,
/ Наш Елях /

Ъ ЗАПОВІТУ СЕРА БАДЕН-ПАУЛЯ,

основположника Пласту.

... Я вірю, що Бог посилав нас на цей
радісний світ, щоб ми були щасливими й ті-
шились життям. Але щастя не приходить з ба-
гатством і з добрим становищем, не полягас
в самозадоволені. Одним із васобів до щас-
тя є здоровя і фізична міць, що роблять нас
внаків карними, а коли змужніємо, набудемо
спромогу повністю користуватися життям.

Досліди над природою покажуть вам, які
чудові й прекрасні речі створив Господь, щоб
зробити для нас світ радісним. Вдовольняй-
тися з того що робите, а робіть все що най-
ліпше. Зосереджуйте увагу на ідейність, а
не на користь.

Правдивий шлях до щастя лежить в умінню
давати щастя іншим. Старайтеся лишити цей
світ ліпшим, ніж ви на нього прийшли. Якщо
смерть стане перед вами, вмирайте спокійно.
Робіть так, щоб, вмираючи, мали почуття,

що ви не промарнували свого віку, а зробили все, що могли й мусіли.

"Готуйтеся" у цей шлях так, так щоб згідно ваших пластових законів, жити щасливо й умерти щасливо.

Нехай вас в житті не страднуть ні решкди. Будьте добрими внаками. Хай вам в цьому Бог допомагає.

Ваш приятель Байден Пауль.

ПЛАСТУНИ В АВСТРІЇ

"Наш Шлях" число 3, počas слідуючу замітку з життя наших пластуни в Австрії.

В неділю 5 травня цього року святкував Чорноморський Пластовий Кіш у Зальцбурзі свято святого Юрія, патрона українського пласту. О 9 год. ранку на площі біля монастиря зібралися всі пластуни й пластунки, щоб вислухати урочисту полеву Службу Божу. Також численне громадянство, представники УНРРА, українських установ та російського пласту були присутні на цьому святі. По Службі Божій у греко-католицькому обряді, прибуло на площу духовенство УАПЦ, щоб посвятити чотири пластові прапори, що лежали на столі перед вітварем. Після посвячення та передання прапорів курінним - хресні сатки прапорів, представники поодиноких установ а також інші громадяни вписалися в золоту книгу Чорноморського Пластового Коша та зложили щедрі жертви на цілі та потреби українського Пласту.

Ввечері відбулася перша весняна ватра серед природи з присягою пластуни та виступами членів українського пластового уряду.

У вечірньому святі взяли участь члени організації УНРРА, представники установ та численне громадянство.

Н А Ш Ш Л Я Х

Усмішка променів вноняних
Відбилась в ріках, у ставках,
Запахли трави, квіт вишневий
Молитву шепче на гілках.

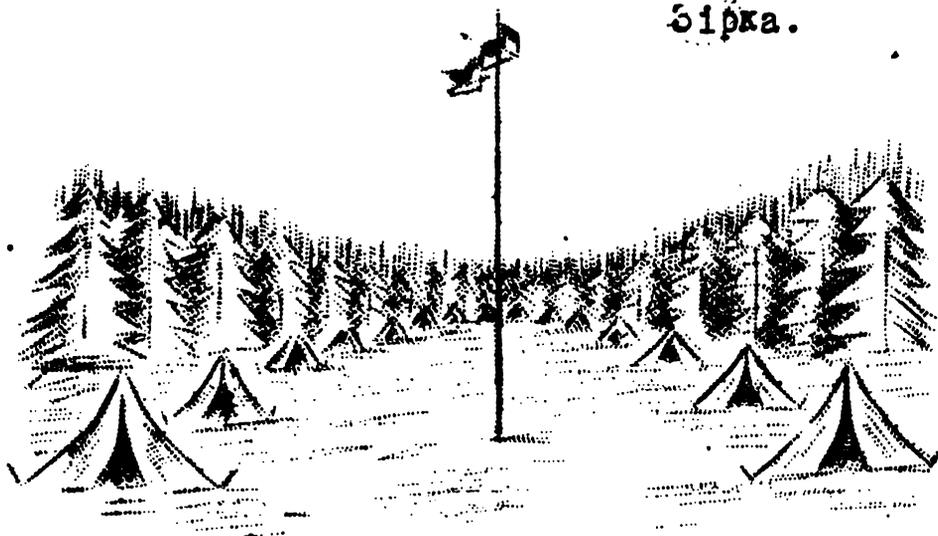
Над яром тьми і хмар гнітучих
Весні серпанок засіяв.
Барвінок нам до нив квітучих
Смарагдом шлях новий услав.

Дівчочки сині дзвонять пісню,
Мелодія у даль пливе -
Нас, пластунів, до сонця й волі,
На шлях новий весна зове...

Все вище летом крил сокола
Спішімо гордо в нашу путь.
До волі рветься серце наше!
Джерел холодних прагне груди.

До сонця в нас усіх стремління -
Нас манять промені в степах.
З кличем „Господь і Україна!”
Вступім відважно в новий шлях!

Зірка.

В КАРПАТАХ

/ Е т р д /

Гори Карпати... Що за чар у цих горах!
Щасливий чоловік, що міг наочно бачити ту
красу. Вийдеш, глянеш, і аж дух завмре тобі в
з-грудах. Таємничі гори опановують тобою
мілковіто. І тоді ти ні про що інше не дума-
єш, ні про що інше не говориш, нічим іншим не
живеш — тільки тією несказаною красою гір.

Встає сонце Мандрючки, затримуюся на
вершинах гір, немов чаруєшся їхньою красою.
І виринають вони чисті, чисті ополоскані си-
вобілою мрякою, чка туманиться долиною, мов
розбурхане море.

Зпочинається денне життя. Соловей відно-
блює свої вдовічну пісню, а за ним весь пта-
шинний світ заводить лісовий концерт. Столітні
велетні — дуби, кучеряві ялини, струнки сме-
реки прокидаються від сну, струмуючи з себе
золотосріблясті перлини роси. Все більше
виринають золоті верховини гір з моря білої
мряки, все голосніше роздається пташинний
спів, і тут доноситься ще один звук. Чути
тужний голос сопики: то гордо лунають, то
зриваються, то тихнуть, щоб знов задріботити
звуками гуцульської коломийки.

1943 рік...

Рік неспокою, вогню, вічної тривоги,
рік боротьби за життя. Міста, села, ліси,
яри, нетрі повні тисяч скитальців, які серед
руїн й таємничих лісів хоронять своє життя.

О, гори Карпати! Скільки бездомних, без-
таланних дітей України, гонимих за правду,
за любов до своєї батьківщини нашли у вас
притулок!

О, велетні-дуби! Кучеряві ялиці! Скільки
сиріт, безсилим, опітнілим, вичерпаним фізично
й духовно людей нашли прохолоду в тіні ваших

віт.

О, ручеї бистрі! Скільки тисяч зболілих, поранених ніг, спраглих губ відсвіжили ваші холодні життодайні води!

О, глибокі темно-тасмні яри! Ви жадібно берегли в своїх нетрях тисячі синів ночі, синів ліса перед очима лютих ворогів. Ваша могутність відстрашувала смілих, які простягали свої криваві пазурі на бідних синів України. І вони жили насторожено, ловлячи далекі гуки гармат, міцно стиякали приклади рушниць та нагани, кожної хвилини готові на поклик.

Для них лрбій - весілля, а смерть - відпочинок. Їхні серця не знають страху, їхні очі горять смідістю, бо душа переповнена на лрбеву до своєї Святої Руїни.

І дочекались... В святу тишину вдерлися чужі звуки, в тінях дерев з'явилися чужі пострати, щоб силою здобути Силу Карпат.

Та наші гори не такі! Не люблять чужих! Грізно зашуміли велетні-дуби, кучеряві ялиці Темні яри ще жадібіше скрили перед чужими очима своїх дітей, які спокійно чекали... Чути постріл, за ним другий, третій - сотні. ДаліЗдригнулись Карпати.

Падали вороги.

Веселий концерт крилатих митців перейшов в один стрівожений крик. Наступили довгі хвилини напруження, довгі хвилини очікування. Вони здавались роками. Та ні. Ще де - не - де грюкне стріл, ще де - не - де чути крик розлученогов ворога. Сини України, сини Карпат з сіяючими очима ховають осіяні димом нагани. З їхніх грудей лунає могутньо:

- Слава! Слава! Слава!

Відгомін підхопленй горами несеться далеко - далеко по всіх закутинах. Сонце поволі висуває своє сіяче обличчя, дуби, ялиці клонять голови перед героями.

Навколо мов скошені бур'яни - ворожі трупи.

Сутеніс.

Розлогі дуби, кучеряві ялиці, стрункі
омиреки шумом віт шепчуть вечірню молитву.
Затишає пташиний хор, затишає денне життя.
А діти ночей, сини лісів продають Карпати,
просять урочисто, бо може не побачать їх
більше ніколи. Чути тихі клічі, і з останнім
денним звуком життя Карпат, бездомні сини
України залишають затишний, зараз небезпеч-
ний для них рай. Вони знають, що за ними
ідуть десятки, сотні, тисячі таких як вони.
Та вони вернуть. Вернуть великі, могут-
ні, вільні.

І заблестять волею сріблясто - білі
шипи Карпат. Похмурі велитні дуби, кучеряві
ялиці, стрункі омиреки гордо піднесуть го-
лови. І під звуки гуцульської коломийки ра-
дітиме весь гірський світ.

Н. Подолянка.

Корнберг.

— 000 0 000 —

ПРОБЛЕМА ОПІКИ НАД ЕМІГРАНТАМИ

На наступних загальних зборах зєднаних
Націй крім інших важливих справ, вирішать
також справу опіки над насильно переселени-
ми й емігрантами. Суспільно-Господарська
Рада ООН розглядала звіт підкомісії для оп-
рав втікачів, що подає постанову більшості
членів підкомісії з пропозиціями мексоти.

Одноголосно постановлено створити окрему
організацію для опіки над емігрантами, що
перейняла б на себе всі завдання, зв'язані з
цією справою. Не вирішено, чи ця нова орга-
нізація має підлягати Суспільно-Господарсь-
кій Раді чи бути автономною організацією:
за це останнє голосувала більшість членів
комісії.

Постановлено одностайно, що новостворена організація має перейняти опіку над всіма, що не повертаються до своїх країн.

Постановлено скласти список всіх емігрантів та втікачів, але не вирішено, хто такі списки має зробити. Більшість була за те, щоб їх виготовляли місцеві органи таборів та відповідальні місцеві організації, а не представники тих країн, з яких дані емігранти походять.

Не визначено понять „утікачі“ й „переселенці“. Більшість була за те, щоб усіх, хто в наслідок німецьких, фашистівських / ген. Франка / переслідувань мусів покинути свій рідний край, і тих, що опинилися поза кордонами своїх країн, вважати переселенцями і втікачами, себто емігрантами, що ними повинна опікуватися новостворена міжнародна організація. До цієї категорії зачислені також жиди і всі ті, що відмовляються від поверсту додому, без огляду на те, чи покинули вони свої країни під примусом чи добровільно.

Узгіднено, що від міжнародної опіки новоствореної організації будуть виключені ті, що брали участь в акціях проти тих держав, що належать до ЗН, члени різних терористичних організації, всі провідники в акції намови проти репатріації, всі особи німецького походження та злочинці. Члени цих груп можуть бути насильно репатрійовані. Більшість членів підкомісії не погодилася, щоб відмовляти допомоги всім, що агітують проти репатріації, вважаючи, що цю постанову слід стосувати тільки у відношенні до провідників.

Делегація Англії сиротилася, щоб тим жидам, що вертаються до місць свого походження, помагати падалі, вважаючи, що тоді цього домагалися б поляки, українці, білоруси, чи інші, які виїждять до своїх країн. Ними повинні заопікуватися власні уряди.

ПРОТИ НАСИЛЬСТВА

Нещодавно Регенсбург був свідком подій, що глибоко сколихнули опінію всіх чужинців в Західній Німеччині.

З'їзді на понеділок вночі американська поліція звернулась до української таборової поліції з вимогою допомогти при арешті певної кількості чужинців російської національності. Воля українська поліція відмовилась, американці звернулись з тією вимогою до польської поліції, за допомогою якої заарештували аж 40 осіб. Брутальний характер арештування надавали польські поліцаї, яких поведінка викликала обурення не лише чужинців, а й частини поляків. Після цього вранці національні групи українців, білорусів та росіян зорганізували спільний маніфестаційний похід до будинку військового уряду. На їхніх транспарантах видніли написи: "Геть з терором! Хай живе Антлантийська Хартія! Демократію на Схід!" Демонстрація мала спокійний характер. Від будинку М. Г. на вимогу поліції, демонстранти перейшли вулицями назад до оселі чужинців. Тут американський генерал висував присутнім причини арештів, та заявив, що американські власті відкидають критерій підходу до чужинців такий, який висувать більшовики, та що підхід американців буде строго справедливий. Це цілковито заспокоїло охвильованих людей.

Того ж таки дня майже всі заарештовані були випущені на волю. Серед чужинців вросло ще більше довіря до американських військових властей.

Перед цим ми були свідками спроби примусової репатріації в таборі Д.Р. в Фусені, що кінчилась багатотисячною демонстрацією та дводенною голодівкою мешканців табору в знак протесту проти насильства. Всіх примусово взятих з табору випущено на волю.

/„Українські Вісті“/

ЗІЗД УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ

2 і 3 червня 1946 року відбувся в одному з українських таборів в Німеччині 1-й загальний Зізд Українських Журналістів, що перебувають на політичній еміграції. На зїзді було управлених до голосування 95 журналістів.

Зізд мав на меті зробити перегляд та зорганізувати на професійній основі усіх робітників преси. В наслідок дводенних нарад, що вичерпали усі актуальні громадські та організаційні питання, створено „Спілку Українських Журналістів на еміграції“ / СУЖ / та покликано до життя її керівні органи. У проводі СУЖ став найстарший віком і стажем український журналіст д-р Степан Баран.

Здаючи собі справу в сучасного переломового моменту необхідності спільного зусилля всієї української еміграції в боротьбі за здійснення повноти прав українського народу, Зізд виробив засадничі напрямки дальшої праці СУЖ та оформив їх низкою відповідних постанов.

Секретаріат СУЖ

ПОМЕР АБРАМ РЕВУЦЬКИЙ

У Нью-Йорку помер кол. міністр УНР Абрам Ревуцький. Це другий з черги міністр, що після Цінхаса Красного / його більшовики розстріляли / був міністром внутрішніх справ в уряді УНР в роки творення незалежної Української Держави. Після окупації України більшовиками Абрам Ревуцький виїхав до Америки, де працював як журналіст. Він виступав двічі свідком у процесі проти вбивників Сидора Петлюри і проти наклепів большевицького пресового агентства в перші дні цієї війни, коли большевики вели кампанію проти українських діячів в Америці.

Абрам Ребуцький, сіоніст, що гостро висловлювався проти більшовизму, був до самої смерті великим приятелем українців і в своїй журналістичній й дипломатичній діяльності багато разів виступав в обороні доброго українського імени.

/ „Час” /

--00000--

Ж і н о ц т в о з а п р а ц е ю

Відірване в наслідок складної політичної ситуації від своїх рідних сторін українське жіноцтво не падає в розпач. Воно тут на чужині на проклятих цих світом землях Німеччини організовано бореться за покращення добробуту жінок, за правильне й гідне виховування молодого покоління, виявляють себе дійсною політичною еміграційною масою, перед якою стелиться один шлях — шлях виборення справжніх демократичних прав.

Жінки й дівчата Корнбергу ще з грудня минулого року об'єдналися в одну дружню сім'ю, щоб можна було легше й краще zorganizувати господарську й культурноосвітню працю.

З огляду на те, що труднощі еміграційного життя найважче налягли на жінок, зокрема на тих, що втратили членів родин й на своїх плечах несуть тягар боротьби за існування, жіноче об'єднання вирішило всіляко давати таким таборянкам моральну і матеріальну підтримку. І в цій важливій справі вже багато чого зроблено.

Майже з самого початку заснування табору жіноче об'єднання створило зразковий дитячий садок. Забезпечені примірними виховательками діти добре себе поведуть, весело розважаються, танцюють, співають.

Дбаючи за відповідну господарську підго-

товку до майбутнього при таборі організовано кравецькі та куховарські курси, які вже в червні мають закінчити навчання. Крім цього давно працює кравецька майстерня та виробництво різних ляльок і забавок для дітей. Цими днями буде відкрита майстерня лагодження білизни та панчох.

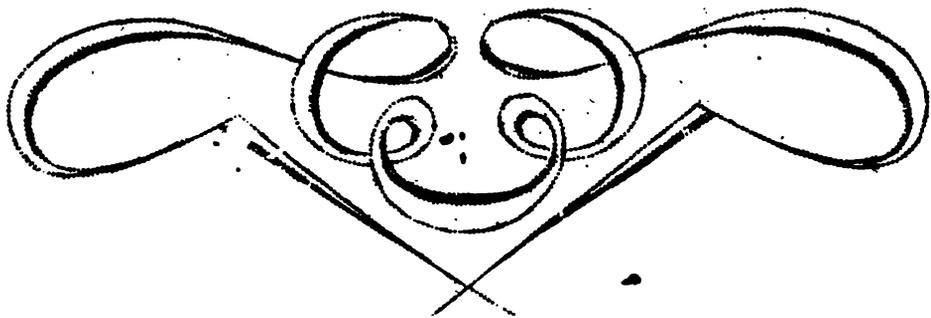
Звертаючи увагу на здоров'я жінки й дитини, бо вони є підстава майбутньої сили й здоров'я народу, влаштовано двохмісячні курси санітарії й гігієни, було прочитано декілька важливих рефератів на загальних сходах жінок.

У всій таборовій праці жінки приймали живу участь. Наприклад, в ініціативи жінок було чудесно проведено еміграційне таборове Свячене, вечори вшанування пам'яті великої української доньки - поетеси Лесі Українки, хороброї Ольги Бесараб, свято Матері і т. д. Охоче приймали жінки участь в організації таборових свят - "Дня Весни" і "Дня Корнбергу"

З метою репрезентації українського мистецтва перед чужинцями жінки організовано взяли участь у виставці народнього мистецтва, яка була влаштована в Каселі і в Корнберзі. Жінки доставили силу-силенну різних вишивок та інших високомистецьких виробів.

Чужинці дали високу оцінку жіночим вишивкам. Про це свідчать їх нотатки в книзі врихень глядачів. Десять жінок, а також і Управа Жіночого Об'єднання за активну участь в підготовці виставки одержали подарунки.

тепер жіноцтво нашого табору ставить собі за завдання ще більш посилити працю.

Цікаві зорові явища

Марива. Є марива уявні і дійсні. Уявні марива це ті видовища, які комусь показують-ся перед очима, але насправді їх немає в природі. Їх може один бачити а його ж сусід не бачити. Сфотографувати їх також не можна.

Дійсні ж марива це дещо інше. Так, наприклад, в тиху погоду на морі моряки бачать на горизонті величезного корабля, інколи над ним в повітрі висить ще один корабель, але щоглами донизу. Згодом він зникає. Це є чаще всього зображення корабля, який пливе від спостерігачів на величезній віддалі, часто до 100 км. Інколи це буває зображення того самого судна, з якого спостерігають. Утворюється воно як і всі такі речі, заломлюванням світлових променів в шарах повітря з різною щільністю.

У високотірях Паміра інколи можна бачити на небі, ніби на екрані в кіно, маленькі краєвиди, а то навіть окремо людину чи тварину. Причём образ надзвичайно виразний; він дається сфотографуватися.

У нас на Україні часто бувають такі марива. Після гарячого дня в тиху ніч, коли світить неповний місяць, людині, що йде високою кручою річки з стрімкоспадними берегами здається що річка така вузька, а протилежний берег лежить так низько, майже біля води. Нерідко стомлені працею та гульбар парубки, примірившись та гарненько розігнавшись, намагались переплигнути на другий берег. Опинившись у воді, вони бачили другий берег, навпаки, найзвичайно високий і далеко віддалений. Вилізши на кручу, бачили його знову близьким і низьким. Потім складались різні байки та інші нісенітници про блудів і т. д. Насправді ж це звичайнісеньке оптичне явище, викликане заломленням світлових променів в шарах повітря з різною щільністю - над поверхнею води і над берегом щільність різна.

У трамваї

- Тут курити заборонено.
- Чому?
- Прочитайте наші правила.
- Та пльвати мені на ваші правила.
- Пльвати теж заборонено.

У школі

Івась нарікає, що в школі вчитель переслідує його. Батько йде до школи й за згодою вчителя оідає на лавку. Учитель питає Івася:

- Скільки буде $5 + 6$?
- Вачиш, - звертається Івась до батька, - він знову до мене чіпляється.

Придумав!

- Друзе, чому твоя жінка ходить увечері до хліва і хрюкає?
- Я зарівав без дозволу свиню - боюсь, щоб влада не дізналась.

Силач.

- Та ти знаєш що я підіймав залізничний навантажений вагон!
- А підняв?
- Ні.

В аптеці

До аптеки воігас переляканий чоловік і кричить до аптекаря:

- Що ви наробили! В лік для мосі жінки ви замість хініни дали стрижніну.
- Ну нічого. Візьміть один шілінг здачі.

З М І С Т

До дворіччя інвазії	1
Схід і Захід	2
Зруйнування Січі	6
Перший Універсал	8
Трипільська перемога	11
Вірш "Стежі"	13
Краса життя	14
Із заповіту с. Баден-Пауля	15
Пластуни в Австрії	16
Вірш "Наш шлях"	17
В Карпатах	18
Проблема опіки над емігрантами	20
Проти насильства	22
З'їзд українських журналістів	23
Помер Абрам Ривуцький	23
Мінзцтво за працю	24
Цікаві зорові явища	26
Гумор	27

— о о в о о —

Видас культурно-освітній відділ табору

Р е д а г у є к о л е г і я .

THE UKRAINIEN CAMP NEWS PAPER , ABROAD
CCRNBERG UNRRA TEAM 518.